

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **Mgr. J. R.**, zastoupeného Mgr. Milanem Partíkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Londýnská 674/55, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2002, č. 98,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 1000,- Kč. Přeplatek bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu po právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 9. 10. 2002 a adresovanou Vrchnímu soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2002, č. 98, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 7. 12. 2001, č. j. V178/2001-PPR, jímž mu byla uložena povinnost uhradit Policii České republiky škodu ve výši 67 327,- Kč, kterou jí způsobil v době, kdy byl jejím příslušníkem. V odůvodnění žalovaný uvedl, že odvolání bylo podáno opožděně, protože napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 12. 2001, takže posledním dnem, kdy bylo možno včas podat odvolání k poštovní přepravě, byl den 7. 1. 2002 a žalobce podal odvolání k poštovní přepravě dne 8. 1. 2002.

V podané žalobě vyjádřil žalobce nesouhlas s napadeným rozhodnutím z důvodu, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl správně poučen o možnosti podat odvolání. V poučení o možnosti odvolání se totiž uvádí, že „…odvolání lze podat písemně do protokolu policejního prezidenta…“. Takové poučení ovšem obsahuje vnitřní rozpor, protože odvolání nelze podat do protokolu písemně, ale jen ústně. Toto poučení proto nedává smysl, nelze k němu přihlížet a je nutno vycházet ze stavu jako kdyby nebylo dáno vůbec. Žalobce s odvoláním na § 132 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“) dovozuje, že odvolání nebylo podáno opožděně, neboť bylo podáno v tříměsíční lhůtě ode dne doručení rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně. Žalovaný proto nemohl odvolání žalobce zamítnout jako opožděné a pokud tak učinil, je jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce byl o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání poučen řádně a v souladu se zákonem. Tvrzení obsažené v žalobě označil za účelové. Pouze opomenutím žalobce byla lhůta k podání odvolání o jeden den zmeškána.

Vrchní soud v Praze ve věci nerozhodl do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), takže podle § 132 s. ř. s. věc převzal a dokončí Nejvyšší správní soud podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Podle § 124 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. obsahuje poučení o odvolání údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat, v jaké lhůtě a ke kterému služebnímu funkcionáři. Pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal odvolání po uplynutí zákonem stanovené lhůty nebo u nepříslušného služebního funkcionáře, má se podle § 132 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. za to, že je podal včas a u příslušného služebního funkcionáře, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Žalobce byl v písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně poučen takto: „Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání písemně do protokolu policejního prezidenta do 15-ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení. Odvolání má odkladný účinek.“ Toto poučení, i když není formulačně přesné, obsahuje vše, co ukládá § 124 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., a proto z jeho znění nelze dovozovat důsledky uvedené v § 132 odst. 4 citovaného zákona. Žalobce na základě tohoto poučení podal odvolání písemně poštou k policejnímu prezidentovi jako příslušnému služebnímu funkcionáři, nedopustil se tedy žádného pochybení, z něhož by bylo možno dovodit, že mu byl obsah poučení nesrozumitelný.

Proto Nejvyšší správní soud nepovažuje žalobu za důvodnou a dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Žalobce zaplatil na soudním poplatku více než zákon č. 549/ 1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění platném v r. 2002 stanovil, a proto bylo podle § 10 odst. 1 citovaného zákona rozhodnuto o vrácení přeplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu